

ושאבתם מים בששון ממעייני הישועה (בישעי' סי' י"ב) שז"ע ניסוך המים שהי' בחגה"ס ובכל השנה הי' רק ניסוך היין לבד, ובחגה"ס ניתוסף גם ניסוך המים. וצ"ל מפני מה ניסוך המים נאמר בפירוש כמ"פ בתורה בפ' נסכים ונשנית כמ"פ וניסוך המים לא נא' בפירוש בתושב"כ כלל רק הל"מ ורבנן סמכוהו אקרא ברמז שביום השני כתי' ונסכיהם שניתוסף מ"ם לבסוף וביום הששי נא' ונסכיה ניתוסף יו"ד וביום השביעי נא' כמשפטם ניתוסף ג"כ מ"ם (שזהו רק בדרך רמז ולולי הל"מ אפשר לא היו למדי' מזה כלל ניסוך המי' רק מאחר שנאמר' הל"מ לכן סמכוהו אקרא, הגם) שנא' בדרך רמז בג' ימים, ולכאור' הנה מה שנא' ונשנית בתושב"כ כמ"פ בפירוש הנה זהו גדול יותר א"כ ניסוך היין היא בחי' יותר עליונה. אמנם באמת הנה כתי' ושאבתם מים בששון משא"כ ביין, וגם ארז"ל במשנה כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו וא"כ גדלה מעלת ניסוך המים על היין כו' וצל"ז דבאמת שניהם אמת, הנה ארז"ל כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכי', והענין דבד"כ נסכי' הם בחי' המשכה למטה והם היו מג' מינים שמן ויין וסולת שרומזי' לג' בחי' חב"ד, שמן בחי' חכ' ויין הוא בחי' בינה כנודע וסולת הוא בחי' דעת וכמשארז"ל אין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום טעם דגן כו', ולכן הקורא ק"ש כו' דהנה העולה היא בחי' העלאה מלמטלמ"ע (שהיא כולה כליל) ועי"ז נמשך בחי' מנחה שהיא בחי' המשכה כנודע וע' בת"א בד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה בענין מ"ן ח' ה', וזבח הוא קרבן שהוא בחי' העלאה מלמטלמ"ע, ועי"ז נמשך נסכי' שהם בחי' המשכה מלמעלמ"ט ולכן דימה הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו הקריב עולה בלא מנחה כי ק"ש הוא בחי' העלאה מלמטלמ"ע שז"ע ואהבת כו' בכל מאדך בבחי' רצוא לכלול וליבטל באה"ע ואה"ר, ועי"ז נמשך ההמשכה ע"י התפילין, והקורא ק"ש בלא תפילין הוא דומה ממש למקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכי' כו', היוצא מזה שנסכי' הם בחי' המשכה מלמעלמ"ט, אכן באופן ושורש המשכתם יש שני בחי' הא' הוא בחי' ניסוך היין והב' הוא בחי' ניסוך המי'. ולהבין שורש ההפרש שביניהם דהנה ביין כתי' החדלתי את תירושי המשמח אלקי' ואנשי' (בשופטי' ט') וארז"ל אם אנשי' משמח אלקי' במה משמח מכאן שאין אומרי' שירה אלא על היין, וא"כ צ"ל שזה שאומרי' שירה על היין עי"ז הוא משמח את ש' אלקי' וצ"ל ענין ופי' שמשמח ש' אלקי'. והענין הוא דהנה בריאת העולמות הוא מבחי' מדות וכמ"ש כי אמרתי עולם חסד יבנה שעולמות הם מבחי' חסד ועד"ז מכל המדות (רק שאפ"ל שמפני שהחסד הוא יומא דאזיל עם כולהו יומין לכן כתי' חסד יבנה וגם כי עיקר הבנין הוא מהחסד היינו בחי' שיתוף מדה"ר ותחלת בריאת העולמות הוא ג"כ מצד כי חפץ חסד הוא כמ"ש במ"א) וכמ"ש זכור רחמיך וחסדיך כי מעולם המה, הגם שפי' הפשוט בפ"י כי מעולם המה הוא שהם מכבר (ופי' מעולם בל"א פון אוביק אז) אך ע"ד החסידות פי' הפסוק זכור רחמיך כו' שבחי' הרחמי' והחסדי' הם

שייכי לבחי' עולם דוקא דהיינו שלאחר שנברא העולם אז שייך בחי' רחמי' וחסדי' דהנה בחי' החכ' שייך גם לעצמו שיכול לישב ולהשכיל השכלות אבל בחי' הרחמי' והחסדי' אינם שייכים כ"א על זולתו ולא שייך לומר שמשפיע בחי' הרחמי' והחסדי' שלו על עצמו כו' וזהו פי' הפסוק זכור רחמיך וחסדיך הם המידות כי מעולם המה שבחי' מידות שייכי' לעולמות, ושורש בריאת העולמות נמשכי' מבחי' המידות אלו כו'. והנה מצד זה נמשך עולם ל' העלם כו', אבל יש בחי' עליונה יותר שהוא מובדל מבחי' המידות הנמשכי' בעולמות והיא בחי' בינה הנק' עלמא דאתכסיא שמכוסה ונעלם כו' ויש רקיע המפסיק בין ז"א לבינה שז"ע מ"ש ועל ראשי החיות רקיע כעין הקרח שהוא הרקיע שע"ג חיווין עלאין כמ"ש בזהר וכמ"ש מבטן מי יצא הקרח היינו בחי' בינה כי יש פרסה המפסקת ומבדלת בין ז"א לבינה אשר לכן ז"א הוא המקור לעלמין דאתגלין והבינה שלמעלה מהפרסה היא בחי' עלמא דאתכסיא שמכוסה מן העולמות, ופי' יין המשמח אלקי' כי השמחה היא בבינה וכמ"ש אם הבנים שמחה והיינו מפני כי בינה היא בחי' ההשגה וההבנה וכמו עד"מ באדם שכאשר משיג איזה שכל הנה כשלא יבין עדיין את השכל לא יהי' בשמחה ובתענוג מהשכל כ"א כאשר ישיג השכל בהבנה היטיב אז יתמלא שמחה ותענוג מהשכל כו' כך עד"ז יובן למעלה שמפני זה בחי' בינה דוקא היא אם הבנים היא שמחה דוקא כי בבחי' בינה הוא ההשגה וההבנה באלקות באורך ורוחב לכן שם הוא בחי' השמחה דוקא כו'. ויין המשמח אלקי' היינו שממשיך השמחה שיומשך גם בש' אלקי' מקור התהוות העולמות שגם השם אלקי' יהי' בשמחה היינו שלא יהי' בבחי' צמצום והעלם כ"א בשמחה וגילוי כו', וזהו ע"י היין דוקא כמארז"ל נכנס יין יצא סוד הוא בחי' סוד הוי' כו', וביאור הענין הנה היין אנו רואי' פעולתו בגשמיות אצל האדם שמשמחו ומוציא פנימיותו מהעלם אל הגילוי, והיינו מפני כי היין הוא ג"כ כנוס תחלה בענבי' בהעלם וע"י הדריכה בגת יוצא מהעלם אל הגילוי כו', לכן פעולתו שמוציא באדם ג"כ מהעלם אל הגילוי וז"ע שמשמח אנשים כו' ועד"ז יובן ענין המשמח אלקי' שממשיך השמחה מהבינה לבחי' ש' אלקי' שז"ע השמחה בש' אלקי', וז"ע נכנס יין יצא סוד דהיינו בחי' בינה עלמא דאתכסיא שמכוסה תחלה ואח"כ יוצא מהעלם אל הגילוי לשמח אלקי'. וכ"ז הוא ע"י הלוי' שאומר' שירה על היין שהשירה היא בחי' ניגון בקול שהוא בחי' גילוי וע"י השירה על היין מתגלה בחי' הבינה כנ"ל וכנ"ל שהיין הוא בחי' בינה כו' כנודע. וזהו שורש ענין ניסוך היין שמנסכין היין בהשיתין שהשיתין הוא בחי' מ"ת שנעשה מהרקיע המפסקת כנודע ממ"ש במ"א, והנה מ"ת בוכי' כו' לכן הי' ענין ניסוך היין בהשיתין לשמח את בחי' מ"ת כו' וד"ל.

(ב) אמנם צ"ל שורש ענין ההפרש בין ניסוך היין שביו"ט ובין ניסוך היין שבחול שגם בחול היו מנסכי' היין, ומהו ההפרש ביניהם. הנה כתי' תחת אשר לא עבדת את ה' אלקי' בשמחה שצ"ל עבודה בשמחה, וכתי' שמחו צדיקי' בהוי', נאמר צדיקי' דוקא. אך הענין הוא דהנה יש ב' אופנים בענין

השמחה כמו שאנו רואי' עד"מ באדם שהגם שהוא שמח עכ"ז השמחה היא מוכסת ונעלמת ואינה בהתגלות כ"כ אבל יש בחי' שמחה שהיא בגילוי כ"כ שיוצא מהכלי כו'. וכך עד"ז יובן שלהיות צ"ל עבודה בשמחה עכ"ז צ"ל השמחה מוכסת בהעבודה והעיקר היא העבודה דהיינו שלזולתו יהי' רק גילוי העבודה ורק בפנימיותו צ"ל בשמחה, והשמחה היא מהתכוננות שכאשר יתבונן שמקיים רצון המלך ממ"ה הקב"ה, והרי בגשמיות אינו דומה עבד הטבח לעבד השר שעבד השר אם כי הוא ג"כ עבד כו' עכ"ז הרי הוא עבד השר כו' (הדבק לשחרור וישתחוו לך) וכך עד"ז יובן שכאשר מתבונן בעשותו א' ממצות ה' הרי הוא עובד את הקב"ה והרי הוא עבד ה' (ועבד מלך מלך) לכן מצד זה הוא בשמחה גדולה מאד. אך אעפ"כ צ"ל השמחה מכוסה בהעבודה דהיינו שנראה לזולתו רק העבודה שעושה דהיינו שמתעטף בציצית או מניח תפילין והשמחה ש"מ צ"ל מכוסה בעבודת עבד שבהמצוה, וזהו ענין תחת אשר לא עבדת בשמחה כו' שבחי' שמחה שמכוסה בהעבודה צ"ל אצל כל אדם כו'. אך יש בחי' שמחו צדיקי' בהוי' שענין שמחה זו היא בא"א ואינו עד"ז כלל כ"א שעיקר הגילוי הוא השמחה והשמחה היא בהוי' וזהו שמחו צדיקי' בהוי' שהשמחה בשי הוי' עצמו ולא מצד שהוא עבד ה' כו'. ששמחה גדולה ונפלאה יותר עד אין קץ מבחי' העבודה בשמחה הנ"ל. ועד"ז יובן שורש ענין ההפרש בין ניסוך היין שבכל השנה לניסוך היין שביו"ט ובפרט בחה"ס שהוא זמן שמחתינו שניסוך היין שבכל השנה אם כי פעולת היין שמוציא מהעלם אל הגילוי עכ"ז יש הפרש בזה בין רב למעט שבכל השנה הגם שמנסכין את היין בכלי שיר עכ"ז מפני כי בחול אינו זמן הגילוי להיות גילוי השמחה מבחי' בינה לא נמשך השמחה בגילוי כ"כ כ"א רק ע"ד העבודה בשמחה, רק מועדים לשמחה שהוא זמן שאז מתגלה ההעלם והכיסוי דבחי' בינה עלמא דאתכסיא שמכוסה כל השנה, וגם כשממשיכין ע"י ניסוך היין היא ג"כ מכוסה בהעבודה כו', אבל ביו"ט הוא מועדי' לשמחה שהוא המועד והזמן שמתגלה בחי' השמחה דבינה בהתגלות רב ע"י ניסוך היין שביו"ט כו'. וזהו שורש ענין ההפרש בין ניסוך היין שבכל השנה לניסוך היין שביו"ט, שבכל השנה הגם שע"י הניסוך נמשך ג"כ השמחה דבינה אכן עדיין היא ג"כ מכוסה בהעבודה רק עכ"פ כמו בלא הניסוך היא בחי' עלמא דאתכסי' לגמרי וע"י ניסוך היין נמשך השמחה להיות עבודה בשמחה, והיינו מפני כי רק מועדי' לשמחה כו', אמנם ביו"ט שהיא בחי' מועדי' לשמחה אז השמחה היא בהתגלות רב כו' שהוא בא"א כו' וד"ל, וע' בלקו"ת בד"ה תחת אשר לא עבדת בהג"ה מסש"ב.

ג) ומעתה צ"ל ענין מה שניתוסף בחה"ס בחי' ניסוך המים ושורש ההפרש בין ניסוך היין לניסוך המים, בהיות ידוע כי המים רומזי' לבחי' החכמה שלכן המי' אין להם גוין ומשתנים לפי גוין הכלי כמ"ש מזה במ"א באורך וע' בד"ה האזינו השמי' כו'. והיין רומז לבחי' הבינה כנ"ל ושורש ההפרש שביניהם הנה מההפרש שבין כהנים ללוים שעבודת ניסוך היין הי' ע"י שיר

הלויים והנה בלוי' כתי' ועבד הלוי הוא, פי' הו"א הוא בחי' בינה כמ"ש בזהר ועבודת הלוי הי' להמשיך מבחי' בינה בחי' הוא כנ"ל, וזהו ע"י השיר שהוא בחי' לארמא קלא כו', משא"כ עבודת הכהנים הי' בחשאי, והיינו כי באופן הביטול יש ב' אופני הא' ע"ד עבודת הלוי' שהיא לארמא קלא בחי' ניסוך היין, והב' בחי' הביטול וההשתחווה דכהנים שעבודתן בחשאי אינון כו'. והענין הוא כי יש בחי' רזין ויש בחי' רזא דרזין. וזהו שורש ההפרש בין כהנים ללוי' שהלוי' ממשיכי' בחי' רזין היינו מה שהי' סתים תחלה ונעלם דהיינו בחי' הבינה והלוי' ממשיכי' להיות בחי' זו בגילוי, אבל יש בחי' סדכ"ס שהוא בחי' רזא דרזין שהוא סוד גם מבחי' הסוד ובחי' זו נמשך ע"י הכהני' שז"ע ניסוך המי' שבחג, ולכן בלוי' נא' ל' טהרה ובכהני' נא' קדושה שגדלה מעלת הקדושה על הטהרה כו'. וביאור הענין הנה כתי' אנכי הוא מוחה פשעיך, פי' אנכי ב"פ, כי כדי שיהי' בחי' הוא היינו בחי' ועבד הלוי הוא (בחי' בינה) זהו ע"י אנכי אנכי שיש ב"פ אנכי כדי להיות בחי' הוא, והיינו כי אנכי הא' (למפרע) הוא בחי' סוכ"ע ואנכי הב' הוא בחי' שלמעלה מבחי' טובב כו', וכדי להמשיך ב' בחי' אנכי אלו זהו ע"י ניסוך היין וניסוך המי', דהנה יש ב' בחי' אלו בעבודה בנפש האדם ג"כ, וז"ע ממעמקי' קראתיך שיש ב' בחי' עומקים והיינו כי יש בחי' עומק הלב והפי' הוא כי בינה ליבא ועומק הלב זהו בחי' פנימיות הבינה בעבודה ולכן ע"י העבודה בבחי' עומק הלב ממשיכי' מבחי' אנכי בחי' סוכ"ע בבחי' בינה אם הבנים בחי' הוא כנ"ל. אכן יש בחי' תעלומות לב והוא בחי' היותר נעלה מבחי' עומק הלב והיינו כי לב הוא ל"ב נת"ח ותעלומות לב הוא פנימיות החכ' והיינו בחי' פנימיות החכמה שבעבודה שבלב ועי"ז ממשיכי' בחי' אנכי הוא בחי' שלמעלה מבחי' סוכ"ע בבחי' הוא, וז"ס ענין ניסוך המי' בעבודה כו', ומכל זה יובן שורש ענין ההפרש בין ניסוך היין לניסוך המי' כו' הן בעבודה והן בהמשכה שנעשה ע"י ב' בחי' הנ"ל כו' וד"ל.

(ד) אך עדיין צ"ל מפני מה לא נא' ניסוך המי' בתורה שבכתב הלא לפמ"ש"נ ניסוך המי' גבוה יותר מניסוך היין ומפנימה ניסוך היין נאמר בתושב"כ כמ"פ וניסוך המים נא' רק בדרך רמז ועיקרה הוא בתושב"ע"פ כו'. הנה תושב"כ הוא בחי' אותיות שהעיקר הוא האותיות ולכן כאשר חסר אות א' ואפי' רק נגיעה פוסלת וכל אות צ"ל בדמותו ובצלמו וכל אותיותיה מנויות לבל יחסר ולבל יעדיף כו', אבל בתושב"ע"פ העיקר הוא בחי' השכל שבהאותיות ולכן זה אומר באותיות אלו וזה אומר באותיות אלו ואין מדקדקי' בזה כלל כי העיקר הוא השכל שבהאותיות והאותיות אינם מעלי' ואינם מורידים כו'. ולהבין זה הנה איתא בס"י בשלשה ספרי' ברא הקב"ה את עולמו בספר ובסופר ובסיפור, ורז"ל בשלשה דברי' ברא הקב"ה את עולמו בחכ' ובתבונה ובדעת שנא' ה' בחכ' יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות כו', ולכאורה צ"ל מפני מה בס"י נא' בספר כו' ורז"ל אמרו בחכ' כו'. אך הענין דבאמת אמרו שניהם דבר א', כי הנה ספר הוא בחי' בינה ותבונה כנודע מענין ספר תורה כו', וסופר בוא"ו הוא בחי' חכ' כי הסופר הוא שכותב את הספר כו', וסיפור הוא בחי' הדיבור הוא בחי'

הדעת כמ"ש מפיו דעת. והנה ארז"ל ערבים עלי ד"ס* יותר מיינה של תורה, והיינו כי ד"ס הם הם הדברים שנמשכים מבחי' סופר שלמעלה מבחי' ספר שהוא הכותב הספר, ולכן ניסוך המים להיות כי גדלה מעלתו כ"כ עד שהם נצטוונו מפי הסופר הכותב הספר, ובספר תורה נמצא רק בדרך רמז לבד, וכנודע שענין הרמז מורה על היותר נעלה, וכאמרם די לחכימא ברמיזא, וכמו קושיי לגבי יוד, כן ערך הרמז לגבי דבר המפורש בפירוש.

(ה) אמנם עדיין צ"ל מדוע כתוב בס"ת מצוות שהם מבחי' אנכי כמו מצות התשובה דכתי' בה כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך שפי' שמצוה זו דתשובה נמשכת מבחי' אנכי שלמעלה משאר מצות שנק' מצות הוי', וכן מצות פרה אדומה נא' ג"כ בפירוש בתורה. אך הענין הוא דהמצות שמבחי' אנכי הם למעלה מן הצמצום לגמרי ורק שהם הם הממשיכי' מבעל הרצון להיות נמשך צינור הרצון כמ"ש בד"ה והתהלכתי בתוכם, וכן פרה אדומה הגם שעלי' אמר שלמה אחכמה והיא רחוקה ממני מ"מ נאמרה בפירוש מפני שנא' בה חוקה, וגם אינה דומה לניסוך המים שניסוך המים היא בחי' יחודים, ולכן לא נא' בתורה רק בדרך רמז לבד, ועיקר היא הלמ"מ. ומ"מ צ"ל ושאתם מים בששון חיבור ב' הבחי' דסופר וספר שהו"ע חיבור חו"ב, והגם כי או"א זיווגיהו תדיר לצורך קיום העולמות זהו בחי' חיצונית חו"ב אבל בפני פנימיות חו"ב זה מעוררי' ע"י העלאת מ"ן ממעשה התחתוני' שז"ע ושאתם מים בששון, ומצד בחי' יחוד פנימי הלזה נמשך להיות ששון שהוא למעלה משמחה שאם הבנים היא בחי' בינה היא שמחה כ"א בחי' ששון, והתחלת התעוררות בחי' ששון זה הוא ע"י מה שאומרים ב"ה שש אנכי על אמרתך, עי"ז נמשך להיות בחה"ס בחי' ושאתם מים בששון, ממעייני הישועה ב' מעיינות, והיינו שהמעייין הוא שמוצאים אותו כשחופרי' ומגלים את עפר הארץ מתגלה מיד המעיין הנובע מתחת לארץ, ויש ב' בחי' עפר א' הוא בחי' ונפשי כעפר לכל תהי' וצריכי' לחפור בעומק העפר הלזה אם זהו באמת לאמיתו כו', הב' הוא בחי' תורה שנתלבשה בדברי' גשמים שנמשלו לעפר, וע' בד"ה מי מנה עפר יעקב שבחי' העפר אינו בגדר מספר כו' וזהו ונפשי כעפר לכל תהי' ועי"ז נמשך להיות פתח לבי בתורתך שהם ב' מעיינות ושורש ב' מעיינות אלו הם מב' מזלות דונוצר ונקה כו'.

נמצא מעל"ד בגוכי"ק

ערבי' עלי ד"ס יותר כו' כי ד"ס הוא מבחי' סופר שלמעלה מס"ת ולכן לא נא' בתושב"כ כי גדלה מעלתם כו'. ומה שנא' בתושב"כ מצות שמאנכי, היינו לפי שאנכי למעלה מן הצמצום, ומצות פרה אדומה כו' לפי שניסוך המי' בחי' יחודי' כו', והנה אעפ"כ צ"ל ושאתם מים בששון חיבור ב' הבחי' היינו לחבר ב' בחי' הביטול דחו"ב, ומצד זה הוא בחי' ששון שלמעלה משמחה, ובחי' זה הוא ע"י ר"ה בחי' שש אנכי על אמרתך וזהו בחי' שושנה כו', ממעייני הישועה ב' מעיינות כו' ואזי משמח אלקי' להיות בבחי' אלקי' חי' בחי' בינה כו'.